

és diferent al que farà un altre tio nascut en un altre lloc.

—*¿Quina obra de la història del jazz és la que més t'ha impressionat?*

—N'hi ha hagut moltes. Un dels discos més impecables és *Milestones*, de Miles Davis. Dels pianistes, qualsevol cosa de Bill Evans. També de l'estil més negre m'agrada molt Milton Kelly. Dels moderns, n'hi ha molts.

—*¿Què hi ha en la seua música d'improvissació i què hi ha de partitura?*

—Va tot molt unit. En aquest cas, està molt delimitat. Tot està escrit per als dos pianos i inclús quan s'improvisa està pensat. Aleshores, aquelles parts on s'improvisa és perquè ho permeten. En general, la composició és una improvisació. Vas buscant fins que trobes unes idees per a treballar. Després encara resta un tant per cent molt elevat d'elaboració i d'ofici.

—*Defineixi en dues paraules: Pegasus.*

—És un grup que ha tingut menys sort de la que es mereixia. Han treballat molt per a fer una cosa molt viva i molt maca. No puc parlar d'ells sense una mica de passió, perquè jo me'ls estimo molt.

—*Carlos González:*

—No l'he escoltat mai, però el conec de mom.

—*Joan Manuel Serrat:*

—L'artista més internacional que hi ha en la música popular d'aquest país des que jo sóc al món, i segurament trigarà molt a sortir-ne un altre.

—*Parlem de projectes. ¿Cinema?*

—L'últim que he fet ha estat una pel·lícula sobre la història d'Andalusia i Abderraman que es diu *Al-Andalus*. M'ha agradat molt perquè hi havia molts mitjans.

—*¿Música contemporània?*

—Sempre n'escric. La vaig escrivint. Però la guardo al calaix. No tinc els contactes ni els he buscats. Així com al cercle del jazz sempre he estat una mica introduït perquè he estat més afí a la música popular, en la música contemporània no és així. Aquest tipus de música, la música de debò està molt copada. És difícil entrar en aquest ambient.

—*¿Hi haurà vint anys més d'unió amb Joan Manuel Serrat?*

—Sí el cos aguanta...

—*¿Vol dir que hi ha tota la voluntat?*

—Sí, no hi ha problema. □

FOU FIRMAT PEL GENERAL LIBERAL ESPARTERO
I EL CARLÍ RAFAEL MAROTO

A 150 anys del Conveni de Bergara

Amb l'Abraçada de Bergara es posà fi a la guerra al País Basc i Navarra. A Catalunya, País Valencià i Aragó encara duraria un any més. El 31 d'agost se celebra el 150 aniversari de la ratificació d'aquest conveni. Una fita per a aprofundir en el coneixement d'un dels fenòmens més importants del segle XIX: el carlisme.

Conxa Rodríguez

L'esdeveniment d'una guerra civil al segle XX a l'estat espanyol, en bona part ha fet que les guerres civils del segle anterior caiguessin en l'oblit dels historiadors contemporanis i es perdessin en la memòria popular. De les tres guerres carlines que va conèixer el segle XIX, la primera va ser l'única que va comprendre tot el territori espanyol i que va constituir una autèntica guerra civil entre absolutistes i liberals o carlins i cristians. Aquesta guerra és coneguda també com guerra dels Set Anys, Primera Guerra Carlina o la Gran Guerra.

El 31 d'agost de 1839 el general liberal Baldomero Espartero i el carlí Rafael Maroto ratificaven a Bergara el conveni firmat a Onate dies abans. El Conveni o Abraçada de Bergara posava fi a la guerra al País Basc i Navarra —uns dels nuclis on s'havia lluitat més aferrissadament des de 1833. Amb la pau de Bergara van pacificar-se també bona part d'indrets de l'estat espanyol excepte Catalunya, País Valencià i Aragó on la guerra va continuar quasi un any més. Encara que les forces de Cabrera no van acceptar el conveni i el rei pretendent Carles V va haver d'exiliar-se a França per sempre més, amb l'aflebliment i desmoralització de l'exèrcit que estava en peu. Per Catalunya, el País Valencià i Aragó, el Conveni de Bergara significa l'inici de la davallada. Els historiadors de tendència carlina anomenen el pacte com la Traïció de Bergara o la Marotada.

Rafael Maroto figurava entre els moderats dins l'amalgama política, econòmica, religiosa i regionalista que configura el moviment carlí al segle XIX. L'agost de 1836, el militar castellà havia estat nomenat comandant general de l'exèrcit carlí a Catalunya; a l'octubre fugí a França després de la derrota i mort del baró d'Ortafà. Re-

tornat l'any 1838 i nomenat comandant en cap de l'exèrcit carlí al País Basc, Maroto va tenir poca pietat amb els seus detractors fent afusellar el seu predecessor Juan Antonio Guergué, els caps de la fracció apostòlica i els cabdills que se li oposaven. El seu nomenament havia sembrat tanta discòrdia dins l'exèrcit carlí que quan Espartero li va proposar un conveni per acabar la guerra, Maroto no va tenir altre remei que acceptar-lo.

El pacte entre Espartero i Maroto implicava el reconeixement d'Isabel II com a reina legítima, la promesa d'una amnistia, el reconeixement dels graus militars carlins i el respecte als furs bascos. Tot i que la insistència de Maroto se centrava en la conservació dels furs i el reconeixement dels graus militars carlins, la ratificació del conveni de Bergara donava a Espartero el paper decisiu per a l'execució del pacte. Com en altres ocasions, el transfuguisme es repetia entre les files carlines i liberals. Alguns dels generals carlins que l'any 1839 van adherir-se a l'acord de Bergara van impedir que la Segona Guerra Carlina (1846-1849), iniciada pels catalans, s'estengués al País Basc i Navarra.

Pel que fa al manteniment dels furs bascos, el Conveni de Bergara comença dient: «Artículo 1. El general D. Baldomero Espartero recomendará con interés al gobierno el cumplimiento de su oferta, de comprometerse formalmente á proponer á las córtés la concesión o modificación de los fueros».

Així acabava la Primera Guerra Carlina al País Basc, amb un pacte entre cavallers. A Catalunya, el País Valencià i Aragó, les dots persuasives d'Espartero no van funcionar. El general liberal va concentrar totes les forces de l'exèrcit liberal per a vèncer l'exèrcit carlí de Catalunya, el País Valencià i Aragó. Primer va prendre Castellote, després Morella i finalment Berga. □